

Женитѣ, тия магьосници на града, облечени въ тънки, прозирани рокли, тъй опнати въ стройни снаги, съ разголени рамѣне и къси до колѣне поли, че презъ тънкини чорапи се открояватъ глезени и прасета като жива съблазънь; а лаченитѣ имъ пантофки съ високи токове ги правятъ да стжпватъ като сърни. Пъкъ очитѣ имъ гледатъ тъй направо, смѣло, че опияняватъ...

Павелъ ги гледа и мислѣше, че това не сж жени, а въплотена съблазънь: той чувствуваше, че е готовъ на всичко само да се приближи до нѣкоя и да чуе топла дума отъ нея.

Той не избираше. Всички му се виждатъ тъй чаровни, че коя да е, за него би било върховно блаженство.